

Salutacions,

La commemoració de la Diada Nacional uneix els catalans i les catalanes al voltant d'un sentiment on tothom hi té cabuda, l'estima a Catalunya, la defensa de les nostres institucions d'autogovern i el desig compartit d'un futur millor per a la nostra societat.

La Seu Vella és el lloc on cada any ens reunim per celebrar la diada. Un espai, un lloc, un símbol. No només de Lleida, sinó de tota Catalunya.

La Seu Vella és testimoni de la llarga història d'aquest poble, de la voluntat de ser, de la resistència en els moments difícils que han patit la ciutat i el país, però també dels moments bons moments. És símbol de la capacitat d'aquesta societat de regenerar-se, de reconstruir-se després de les guerres, de generar progrés després de les crisis. O si ho volen, amb una metàfora més nostrada, de tornar a sembrar després de la pedregada que s'ha endut la collita.

Aquest és el meu primer 11 de setembre com a alcalde i arriba sens dubte en un moment important com a país. Un país que ha viscut un últim any molt agitat políticament, un país que encara no ha deixat del tot enrere les conseqüències de la crisi econòmica, però un país que anhela mirar endavant i construir una Catalunya de futur i de progrés, per tots i cadascun dels catalans i catalanes.

És indefugible en aquest moment per a l'alcalde de tots i totes les lleidatanes, fer referència al conflicte institucional que vivim. Un conflicte greu, amb trencament de consensos polítics que havien estat inalterats en els darrers trenta anys, amb conseqüències personals molt dures pels polítics independentistes que es troben a la presó, i amb risc que el conflicte passi de les institucions al carrer.

També és indefugible la meva responsabilitat com a Paer en cap de ser un "home de pau". Un home de pau que reivindica el diàleg i el pacte com a cultura de govern i com a garantia de progrés, que vol que els conflictes que tenim es resolguin dins de les institucions polítiques legítimes, que desitja que Catalunya aprofundeixi i millori el seu autogovern i el seu finançament.

L'11 de setembre també és un bon dia per reivindicar els valors del catalanisme polític. Valors àmpliament compartits per la societat catalana, avui menyspreats en nom d'aventures de destí incert. Aventures que, paradoxalment, també alimenten actituds extremes de negació de què és Catalunya. Valguin aquestes paraules de Gaziell a *Meditacions en el desert* escrites el 1950, en un context ben diferent, però que avui són completament actuals: “si jo governés a Catalunya, a hores d'ara, ho sacrificaria tot, absolutament tot, a la unió dels catalans. No és que sigui aquesta una tasca indispensable: és l'única”

El moment polític és terriblement tens, però aquest país ja té experiència en aixecar-se després de períodes encara molt més foscos. El testimoni de Gaziell precisament ens ho recorda. Som davant d'un nou moment. Després de molts anys d'immobilisme, el govern d'Espanya, per boca del president Pedro Sánchez, ha ofert mà estesa, ha obert un primer camí cap a un acord, cap a una millora de l'autogovern. També m'agafo a les paraules de l'honorable president de la Generalitat parlant de diàleg i negociació en la conferència del 4 de setembre.

No hi ha cap altre camí que el de la legalitat constitucional, que és prou àmplia i flexible per fer possible el diàleg, la negociació i el pacte. No serà segur un camí fàcil, no hi ha varetes màgiques per refer els consensos, caldrà predisposició, paciència i empatia entre tots per tornar a la via del progrés i l'entesa.

També és veritat que ja ho hem fet en altres moments de la història moderna: la Mancomunitat, l'Estatut de la República, la recuperació de la Generalitat van ser possibles després de períodes de gran agitació política. És bo doncs que en aquest 11 de setembre no només mirem enrere pensant en les doloroses derrotes que ha patit aquest país, com la de 1714, sinó que siguem capaços d'inspirar-nos en aquesta capacitat de reacció que tenim els catalans en aquests moments fundacionals.

Lleida és terra de frontera, ciutat de pas, d'intercanvi, de diàleg. No som una excepció a Catalunya ja que aquest adjectius també són aplicables a les altres capitals d'aquest país. En aquesta diada també vull reivindicar el bon veïnatge, la capacitat que hem tingut com a ciutat de ser capital més enllà dels límits administratius de Catalunya.

L'Aragó i sobretot el territori de la Franja forma part del nostre dia a dia. Hi tenim vincles històrics, econòmics i comercials, familiars i

sentimentals. És bo que en un dia com avui els reivindicuem en veu alta i fem sentir que la nostra és ciutat d'acollida, generosa i cordial.

El poeta Màrius Torres ho deia a *La Ciutat Llunyana*: “Més llunyana, més lliure, una altra n’hi ha potser, que ens envia, per sobre d’aquest temps presoner, batecs d’aire i de fe”. Són uns versos de 1939, escrits en un context molt diferent. Que aquell somni de Màrius Torres, de reconstrucció de la ciutat com a símbol de la pàtria, malgrat que en bon part complert avui segueixi guiant-nos com a ciutat i com a país.

Som una ciutat de llibertat, de diàleg i de progrés no entenem tampoc Catalunya d’una altra manera. Treballem perquè cada dia aquesta ciutat i aquest país siguin una mica més grans, més integradors, més cívics.